

Синътъ претърси цѣлата кѣща, обърна леглото, на което умрѣ баща му, но не намѣри петъ пари. Подъ възглавницата намѣри само ключа отъ кулата.

— Само гдето разправяха хората, че печелилъ и пестилъ, — рече синътъ сърдито. — Умрѣ съ праздни рѣще, а и мене съ праздни рѣще оставя.

Следъ това синътъ започна да живѣе, както си знаеше. Най-напредъ изпродаде добитѣка, после нивитѣ и ливадитѣ, докато дойде редъ до кѣщата. Продаде и нея, а за себе си остави само кулата. Като изпи и последната парѣ, отключи високата и чудна кула и, бледенъ и страшенъ, се изправи предъ бесилката.

— Татко, татко, — извика той, — колко вѣрни излѣзоха думитѣ ти! Всичко пропихъ и пропилахъ. Сега съмъ вече на края на пропастьта! Благодаря ти, че ми остави това вѣже, та да свърша по-скоро!

Закачи синътъ вѣжето на шията си и се отпусна. Въ този мигъ капакътъ отгоре се превъртѣ, вѣжето се откачи и нѣщо тежко падна до краката на сина. Една торбичка, пълна съ златни и сребърни пари, слетѣ отъ тавана. А въ торбичката синътъ видѣ и бѣла книжка, на която бѣ написано следното:

„Срамота и грѣхота е, синко, да пиешъ и пилѣешъ, а нищо да не работишъ. Сто пѣти по-срамно и по-грѣшно е, следъ като пропилахъ всичко, да вземешъ да се обесишъ. Никога не е късно да заживѣешъ съ трудъ и честъ!“

Дълго стоя синътъ, загледанъ въ проститѣ слова, които баща му бѣ написалъ преди смъртъта си. Две горещи сълзи се отърколиха отъ очитѣ му, парнаха го по рѣцетѣ и го накараха да се опомни. Наведе се, взе торбичката, която баща му бѣ пълнилъ парица по парица и излѣзе.

На другия день той събори кулата и заживѣ новъ животъ.

Иванъ Василевъ